

HOOFDSTUK 4

DE GROENE VW KARMANN GHIA

Een paar uur geleden dacht Erika dat het de leukste avond van het jaar zou worden, dolverliefd op weg naar een fuif. En nu zat ze op de stoffige en duffe achterbank van een politiewagen, naast de jonge agent Warre. Commissaris Reyners zat vooraan, naast de chauffeur. De twee mannen praatten tegen elkaar. Door het plexiglas verstond Erika er geen woord van.

Agent Warre deed alsof hij voor zich uit keek, maar Erika voelde dat zijn blik afdwaalde naar haar bleke lichaam. Zo nu en dan probeerde hij een glimp van haar op te vangen. Vervelend mannetje! Erika draaide haar lichaam weg en verborg haar helblauwe ogen achter enkele rode plukken haar.

‘Ik weet dat het akelig voor je is om hier te zitten, maar je moet je geen zorgen maken. We zullen je vriend wel vinden.’

‘En als je hem niet vindt?’ vuurde Erika deze woorden op hem af. Agent Warre mocht dan de meest menselijke agent, hij bleek niet zo’n geweldige psycholoog te zijn. Hij was er helemaal niet zeker van wat de toekomst voor Erika zou brengen. Ze zat serieus in de problemen.

Erika wilde hier weg. Weg uit die politieauto. Opnieuw trok ze met haar handen aan de handboeien. Ze won geen centimeter en moest veranderen van tactiek.

‘Commissaris Reyners is soms een beetje een koele, dat moet je je niet aantrekken’, troostte Warre. Erika glimlachte kort en draaide weer naar hem toe.

‘Gelukkig zijn niet alle mannen zo.’

Omdat Erika hem maar bleef aanstaren, kwam er zowaar een bloesje op de wangen van agent Warre.

‘Dankjewel’, fluisterde ze schattig.

‘Hoezo?’

‘Omdat je zo lief bent voor mij.’

Agent Warre wist zichzelf nog steeds geen houding te geven. Hij stotterde een paar woorden, liet zijn blik langs haar jurkje glijden en keek vervolgens maar gauw naar buiten. Hij was onder de indruk van het meisje. Erika frommelde wat met haar handen.

‘Enkel die boeien. Die doen zo’n pijn.’

‘Over tien minuten zijn we op het bureau.’

‘Mogen ze dan nu niet eventjes uit?’

‘Sorry. Dat gaat echt niet. Procedures.’

‘Of een beetje losser dan? Ze snijden mijn bloed af.’

Erika probeerde haar handen te laten zien. Agent Warre twijfelde. Zijn twee collega’s hadden niets in de gaten.

‘Iets losser maken zal wel geen kwaad kunnen.’

Hij zag geen kwaad in het mooie meisje en klikte het slotje open. Erika wroette haar hand los. Agent Warre liet zich niet zo gemakkelijk om de tuin leiden en hij pakte haar polsen stevig beet.

‘Stilzitten’, zei hij kordaat en hij klikte de boeien weer vast. Erika trok aan haar boeien. Ze had meer speelruimte, maar haar polsen loswringen was onmogelijk. Poging mislukt.

De politiewagen vertraagde, ook al vertelden de bomen links en rechts dat ze nog steeds in verlaten heidegebied rondreden. De commissaris en de agent aan het stuur wezen voor zich uit en overlegden druk. Een witte bestelwagen stond dwars over de weg en blokkeerde hun de doorgang.

‘Wat is dat nu weer?’ vroeg Warre ongerust en hij legde zijn hand op de holster aan zijn broeksriem. Commissaris Reyners opende zijn portier en marcheerde samen met de andere agent naar twee mannen, die in een keurig maatpak op het asfalt stonden te roken.

Erika schrok toen ze wat verderop ook de groene VW Karmann Ghia zag staan. Er leunde een man op de motorkap met een verrekijker om zijn nek. Het was dezelfde man die Erika stond te begluren, toen Marco in het water was gevallen. Erika had haar keel schor geroepen op de pier, maar hij had haar niet geholpen.

De man met de verrekijker ging naar de commissaris en toonde hem zijn ID-card. Reyners liet de man het gevonden wapen zien, verpakt in een plastic zak, en de GHB-pillen. Bewijsmateriaal van Erika's zaak? De commissaris gebaarde druk naar de politiewagen waarin het tienermeisje zat. Ze praatten over haar! De man met de verrekijker wilde langs de commissaris naar de politiewagen lopen, maar Reyners versperde hem de weg. De sfeer werd grimmiger, het gepraat snauwerig. Erika zag aan hun gezichten dat het menens was. De situatie kon elk moment ontploffen.

'Ik ga toch maar eens eventjes kijken', zei agent Warre ongerust en hij verliet als laatste de politiewagen. De schrik sloeg Erika om het hart. De man met de verrekijker was slecht nieuws. Hij had misschien gezien dat Marco neergeschoten werd en hij had niets gedaan om Erika of Marco te helpen. Doodsimpel, ijskoud, gewoonweg niets. Was hij de opdrachtgever voor de moord? De drugsdealer? Hij wist in ieder geval meer, en het was geen toeval dat hij nu hier stond.

De man met de verrekijker gaf de commissaris een duw. Er werd het een en ander geroepen naar elkaar. De mannen in maatpak haalden binnen de kortste keren hun wapen tevoorschijn en hielden de agenten onder schot. Agent Warre werd door een van de mannen in maatpak overmeesterd en kreeg een pistool in zijn nek.

De commissaris knikte radeloos naar zijn collega, die daarna de zak met pillen en het wapen in de plastic zak overhandigde aan de man met de verrekijker. De angst gaf Erika nieuwe energie. Ze rukte nòg harder aan haar handboeien. Het scherpe metaal sneed haar pols open en het bloed druppelde op de grijze stoelbekleding van de politiewagen. De pijn aan haar polsen was bijna niet te harden, maar toch bleef ze proberen om haar handen los te wrikken. Ze wilde schreeuwen, beet zo hard als ze kon haar tanden op elkaar. Met een laatste

ruk kon ze haar bloedende hand uit de handboei bevrijden. Haar be-
traande ogen getuigden van de pijn die ze zichzelf had aangedaan.

De commissaris beende gehaast naar de politiewagen en opende
haar portier. Erika verborg haar vrije hand achter haar rug en hield
de lege handboei vast. Nietsvermoedend trok de commissaris haar
aan haar arm uit de wagen.

‘Kom op snotneus. Je krijgt een nieuwe lift.’

Dit was haar enige kans. Ze had maar een fractie van een seconde
nodig om te beslissen wat ze moest doen. Ze draaide haar lichaam
en uit volle kracht gaf ze de commissaris een elleboogstoot, recht in
zijn gezicht. De andere mannen stonden verbijsterd te kijken hoe
een lichtgewichtje Reyners op het koude asfalt neersloeg.

‘*Shit!* Die trut heeft mijn neus gebroken!’ gilte de commissaris ter-
wijl hij voelde aan de rode smurrie die uit zijn scheve neus kwam.

Erika maakte handig van de verwarring gebruik en spurte zo snel
ze kon weg, naar de dichte Limburgse bossen. De man met de verre-
kijker kon er om lachen: ‘Dat zal ze van haar vader geleerd hebben.’

De mannen in maatpak stonden verbluft te kijken.

‘En? Gaan jullie haar nog halen of moet ik het zelf doen?’

Erika rende als een waanzinnige tussen de bomen door. Haar hart
klopte in haar pols. Zo hard ze kon drukte ze de bloedende wond
dicht.

Een tak! Ze viel pijnlijk op de grond en verloor haar rechter balle-
rina. Er was geen tijd om het schoentje te zoeken of het grauwe zand
uit haar bezwete gezicht te wrijven. Zonder verder na te denken
strompelde ze met één blote en één geschoende voet verder over de
harde en scherpe takken.

Vanuit het bos kwam ze op een oude, open werkplaats. Een werk-
plaats van een verlaten Limburgse mijn. Achter haar hoorde ze
stemmen en nerveus geritsel. Ze rende zo snel ze kon over het open
veld naar de gigantische, metalen mijnliften. De twee imposante
bouwwerken torenden als een reuzentweeling boven haar uit, zij
aan zij tegen het licht van de maan.

Erika schoot tussen de ijzeren funderingsbalken door tot ze bij een hoog metalen hek uitkwam. Het groene, gevlochten ijzerdraad schermde een gigantische krater af, die tussen de twee mijnliften liep. Ze kon niet verder. Ze hoorde stemmen links, stemmen rechts. Ze wist niet waar ze naartoe moest vluchten. Ze moest zich verbergen. Ze kon maar één schuilplaats verzinnen. Naar boven, de toren in. Zo stil ze kon sloop ze de metalen trap op, twee verdiepingen hoog. Onder haar renden de mannen in maatpak en de man met de verrekijker tot bij het hek. Als wolven zochten ze haar spoor, hun ge-roezemoes klonk zacht door de stilte heen.

Erika verstopte zich achter een metalen paal om daarvandaan te zien wat de mannen in hun schild voerden. Haar hand was vochtig van het bloed. Ze drukte de wonde nog steviger aan, maar de pijn werd met de minuut ondraaglijker en schoot bij elke hartslag door haar arm. Gelukkig voor haar, dwaalden de mannen onder haar doelloos rond op het verlaten terrein van de mijn. Ze wisten niet waar ze was. De mannen konden niet vermoeden dat ze zo dichtbij was, een meter of tien boven hen. Een glimlach verscheen op Erika's gelaat. Ze was gered!

Plotseling keek de man met de verrekijker haar recht in de ogen. Geschrokken bleef ze stokstijf achter de paal staan. Had hij haar gezien? Het was al aardig donker. Maar het licht van de maan ... Ze hoorde hoe de mannen smoedden tegen elkaar, onverstaaanbaar. Nee. Het kon niet zijn dat hij haar gezien had. Dat mocht niet!

Voetstappen klonken op de metalen trap, bijna geruisloos. Twee mannen slopen naar boven, hun pistool in de aanslag. Erika zat gevangen, tien meter boven de begane grond. Een val zou haar benen breken of fataal kunnen zijn. De tweede lift stond aan de overkant van de krater. Springen was een al te belachelijk idee.

Voorzichtig glipte ze de trap op naar boven, tussen het metaalwerk. Ze zag meters onder haar de mannen door het donker dwalen, op zoek naar haar. Erika kwam op een nieuw platform terecht. Nergens een vluchtweg, nergens een oplossing. Nerveus liep ze nòg een trap omhoog. Ze voelde onder haar blote rechtervoet enkele oude

moeren wegschieten. *Fuck!* De moeren ketsten op het metaal en ver- raadden daardoor waar ze was. De mannen riepen enthousiast naar elkaar en beklommen de trap zo snel ze konden.

Erika kwam op het voorlaatste platform waar de wind nog harder om haar lijf sloeg. Ze was nu zeker een meter of twintig boven de be- gane grond. Ze zag de tweede mijnlift als een trouwe vriend naast de eerste staan. Een dunne metalen balk verbond over een lengte van ongeveer tien meter de twee liften. Het was ooit de oplossing ge- weest om een aantal elektriciteitskabels over het ravijn te spannen. Dat enge ravijn, dat in het donker onzichtbaar en dodelijk diep on- der haar lag. Het was de enige brug naar de vrijheid, maar met de hevige rukwinden een zo goed als zekere dood. De mannen in maat- pak konden nu elk moment op het platform aankomen en haar grij- pen. Ze zouden haar geen tweede keer laten lopen. Erika nam haar linker ballerina van haar voet en stapte over het koele ijzer voorzich- tig naar de rand van het platform, de metalen balk voor haar. Ze liet haar bloedende pols los en zocht haar evenwicht. Even keek ze naar beneden en zag de afgrond onder haar opdoemen.

Niet naar beneden kijken Erika! Zo was het haar geleerd op balletles. Uren, dagen en maanden had ze geoefend om haar lichaam in ba- lans te houden, in de meest moeilijke posities. Evenwicht bewaren, op de dunne balk. Zo'n oefening was een fluitje van een cent voor haar. Lopen op deze metalen balk was niets anders, alleen zou een kleine fout nu grote gevolgen hebben, en haar zelfs het leven kun- nen kosten!

De mannen waren op het platform aangekomen. Ze hielden Erika onder schot, maar wisten dat het geen zin had. Ze moesten haar le- vend hebben.

‘Niet doen! Je zult vallen!’ riep de ene man opgewonden. Erika zette enkele voorzichtige passen op de metalen balk. De man in maatpak liep naar de rand en probeerde haar bij haar arm terug te trekken. Hij kon haar net niet meer grijpen, ze was al te ver weg.

Een windstoot. Met haar pijnlijke, nog steeds bloedende rechter- arm, en met haar ene ballerina in haar linkerhand zocht ze haar

evenwicht. Het raasde door haar gedachten. *Niet naar beneden kijken. Dan verlies je je evenwicht. Niet kijken.*

Met haar naakte voetzolen tastte ze de koude metalen balk af.

Een tenger, kwetsbaar tienermeisje balanceerde tientallen meters boven de grond, tussen twee metalen reuzen.

De mannen in maatpak keken bezorgd toe. Ze konden niets meer voor haar doen. Een nieuwe windstoot sloeg haar rode haren wild in haar gezicht. Erika zakte door de knieën en wapperde met haar armen van links naar rechts. Ze herstelde haar evenwicht en sloot de ogen. Dat was nipt! *Concentratie. Rustig het evenwicht houden.* Voetje voor voetje strompelde ze de balk verder af, steeds dichterbij en dichterbij naar de andere mijnlift. Ze was al over de helft! Het ravijn onder haar zou minder diep worden. Ze wist dat het ging lukken! De adrenaline deed haar zweven. Stapje voor stapje.

Ze voelde een gladde, natte plek onder haar naakte voetzool, en probeerde om haar lichaam te spannen. Maar haar rechtervoet sloeg langs de balk, haar bovenlichaam bonkte hard op het metaal haar longen leeg, en langs de dunne richel schoof ze het ravijn tegemoet. In een reflex kon ze nog net met haar rechterhand de metalen balk grijpen.

Ze schreeuwde het uit van de pijn. De wond aan haar pols leek nog verder te scheuren. Het was een pijn die ze nooit eerder had gevoeld. Maar ze mocht niet loslaten. Ze voelde hoe haar twee blote voeten in het niets rondtraptten. Ze zouden geen steun vinden, enkel een dodelijke diepte. Met een zwaai probeerde Erika haar linkerhand naast haar rechterhand te krijgen. De hand gleed van de balk. Een nieuwe poging, opnieuw mis. De mannen hielden hun adem in. Het meisje zou ieder moment de controle kunnen verliezen, met een zekere dood als gevolg.

Nog een poging. Het lukte haar! Ze kon haar linkerhand naast haar bloedende rechterhand op de balk krijgen en trok uit alle kracht haar lichaam op, huilend van de pijn. Ze vouwde haar benen rond de balk en kon de laatste meters naar de tweede mijnlift bengelend als een aap overbruggen. Ze liet zich op het platform neervallen en drukte in een

eerste reflex de wond aan haar pols weer aan. Die had dringend verzorging nodig. Hoeveel bloed zou ze inmiddels al verloren hebben?

Opgelucht keek ze naar de andere mijnlift, waar de mannen in maatpak nog steeds verbijsterd waren over wat ze gepresteerd had. Erika kon het niet nalaten om even te glimlachen. Ze was vrij! Ze veerde op, deed haar ballerina aan haar linkervoet en draaide zich voldaan om.

Vlak voor haar stond een donkere schim, twee griezelige ogen die haar strak aankeken. Een verrekijker op z'n borst. Er was geen tijd om te reageren. Erika verstijfde van schrik en kreeg een pijnlijke slag op haar hoofd. Ze voelde nog net dat ze op de grond viel vóór het zwart werd voor haar ogen en ze het bewustzijn verloor.